

[Miljøministeren]

Reduktioner af især kvælstofudslippene er vigtige for Danmark, ikke mindst fordi de luftbårne kvælstofforbindelser er medvirkende til havforureningen. Når der således efterlyses initiativer fra EF's side over for landbrugets kvælstofforurening, gælder det ikke kun udledningerne direkte til vandløbene og havet, men også eksempelvis ammoniakfordampningen. Regeringen vil endvidere følge arbejdet i Paris-kommissionens arbejdsgruppe for luftbåren havforurening, idet regeringen som udgangspunkt har, at denne gruppe så vidt muligt skal levere data og argumenter til den regulering, som aftales i Genèvekonventionen, hvor næsten alle europæiske lande er med.

Biludstødning

Mønsteret for, hvordan kravene til bilernes udslip skal være i fremtiden, er ved at falde på plads. EF har valgt den løsning, som fremgår af det såkaldte Luxembourg-kompromis, og regeringen vil derfor inden april 1988 tage stilling til mulighederne for en samlet indførelse af krav for personbiler fra 1. oktober 1989, der svarer til de krav, der gælder i USA.

Også andre europæiske lande, herunder Norge og Sverige, har gennem samarbejdet i den såkaldte Stockholmgruppe aftalt at gennemføre sådanne krav, i de fleste tilfælde gældende fra 1989-modellerne.

Såvel danske som andre europæiske landes motorkøretøjer krydser imidlertid grænserne uden hensyn til nationale udslipkrav. Derfor er der fortsat behov for samarbejde både i Stockholmgruppen og i EF om den praktiske gennemførelse og på længere sigt om en tilnærmelse mellem de to sæt krav. Der er endvidere behov for samarbejde om tekniske spørgsmål i forbindelse med den kommende regulering af tunge køretøjers forurening.

Regeringen vil endvidere sammen med de øvrige nordiske lande tage fat på en mere omfattende diskussion om trafikens miljømæssige effekter. I 1988 vil Nordisk Ministerråd afholde en konference om trafikstruktur og miljø, og en lignende konference overvejes inden for OECD.

Ozonlag og klimaspørgsmål

Aftalen i Montreal om reduktion af udslippene af en række stoffer, som skader ozonlaget, var et stort skridt fremad på dette felt. Aftalen

indebærer, at anvendelsen af CFC (chlorfluorcarboner) skal reduceres med 50 pct. senest i 1998-99. En af de vigtigste opgaver i årene fremover er at sikre, at aftalen gennemføres på bedst mulig måde i EF. Regeringen har allerede under det danske formandskab meddelt Kommissionen, at Danmark forventer et forslag tidligt i 1988, således at Fællesskabet kan ratificere aftalen på baggrund af en fælles holdning til gennemførelsen hurtigst muligt i 1988.

De nordiske miljøministre finder, at Norden bør gå foran ved gennemførelsen af Montreal-protokollen. De har derfor vedtaget en CFC-handlingsplan, der indeholder en hensigts-erklæring med hensyn til en hurtigere reduktionstakt end Montrealprotokollens bindende mindstemål. Regeringen vil forsøge at leve op til denne hensigts-erklæring ved at fremskynde den teknologiske udvikling, som er nødvendig for at finde erstatningsstoffer og fremme genanvendelse. Det fremgår endvidere af hensigts-erklæringen, at de nordiske lande samtidig er enige om, at på lang sigt er målet, at anvendelsen af CFC helt skal ophøre. Samtidig med gennemførelsen af Montrealprotokollen er det vigtigt fortsat at deltage i og bidrage til det videnskabelige arbejde, som finder sted inden for Wienkonventionen, idet fremtidige beslutninger skal træffes på videnskabeligt grundlag. Også på dette felt samarbejder de nordiske eksperter, og der gennemføres projekter via EF's fælles forskningsprogram.

CFC nedbryder ozonlaget, og dermed påvirkes Jordens klima. Også andre stoffer i atmosfæren (f.eks. CO₂) påvirker klimaet og medvirker til den såkaldte »drivhuseffekt«. Danmark deltager i drøftelserne og det internationale forskningsarbejde med disse problemer.

Monitering og forskning

Sideløbende med alle disse vigtige arbejdsområder vil vi fra dansk side støtte og udvikle det tekniske samarbejde om kortlægning af udslippene, redegørelse for spredning af forurening og studiet af effekter på miljøet, som gennemføres i Genèvekonventionen og det dertil hørende overvågningsprogram EMEP. Dette arbejde er uhyre centralt, fordi det danner et fælles og af alle parter accepteret grundlag for de internationale aftaler i Europa. Det er også derfor, at de nordiske lande i mange år har gennemført og finansieret udviklingsarbejde med